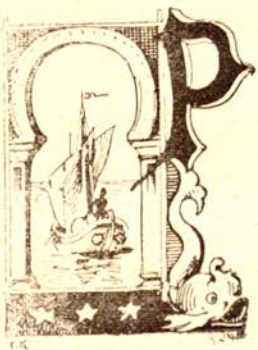

другигото дяволъ — въ пѣкала. Сънувахъ, но като на яве, та си помислихъ, че нѣма вече да се завърнете и станяхъ, та изядохъ хлѣба.

Двамата се спогледали очудено, но хлѣбъ нѣмало повече.

РАДУЛЪ.

адулъ си корабъ покара
По Черно море нѣжливо
И викна крехко високо
Безгрижни нѣсни да нѣе.
А пътникъ пита Радула:
—Радуле, левентъ моряче,

Що си тъй веселъ, безгриженъ?

Не плаши ли те морето —

Тазъ бездна тъмна, безкрайна?

Не глътна ли то дѣда ти,

Чича ти, че и баща ти?

На рано късно, Радуле,

И тебе може да глътне! . . .

Радулъ се нѣжно усмихна

И тихичко му отвѣри:

—А твойтъ първи роднина

Нали си въ къщи измрѣхъ?

Защо вий не се боите

Въ тазъ къща да си седите?...

И пакъ си крехко наченъ

Пъкъ друга нѣсенъ да нѣе.

